

F. PALNÁK:

Cvet in sad.

čisto beli, tam malo rdečkasti in vsepovsod drobni, drobni, cukrasti cveti.
— Ta krasota!

Zato pa tudi Zmagica in Pavlek nista bila, če sta le utegnili, drugje kot tu, kjer so se jima smejali ti drobni cveti, kjer so skrivnostno šumele v vrhah čebele, kjer sta se podila ptiček za ptičkom, dokler se nista ujela in obsedela oba ter si cvrčé pripovedovala novico o pomladi, veselju in življenju.

Pa sta se zaletela še Zmagica in Pavlek in obstala prav tam pod čisto belo črešnjo: Zmagica — temnolasa črnookčka, Pavlek — modrooki plavolasek. Obstala sta in se zasmejala, in smejala se je z njima solnce, ki je pohitelo z njima, da vidi, kam bežita; zasmejale so se v šumu čebelice, zasmejala se je penica, ki je sedela samodrugá na veji, in „pink, pink“ je povedal ščinkavec, ki mu je ona odgovarjala s svojim glasnim, pa nežnim „tici, tici, tici“. — Tako-le so se vsi zasmejala. Pavlek pa je skočil na črešnjo, da je srdito zagodel in se preplašen umaknil debeli čmrlj, pa je trgal in metal drobno belo cvetje na temno glavico Zmagici, ki je stala pod drevesom, veselo kričala in se samo smejala. Pa je priskočil k nji še Pavlek; vrgla sta se v zeleno travico, ki se je v začudenju pripogibala pod toliko težo in se zopet prožno dvigala ter gledala, kaj bi to bilo. Zmagica in Pavlek pa sta se ometavala z belim cvetjem.

V viku in kriku se podita oba spet proti izhodu vrta, kjer sta zagledala visoko, moško postavo.

„Atek!“

„Atek!“

„No, kaj počneta?“ in mehka roka ju je gladila po kodrastih glavah, po zardelih, vročih licih.

„Atek, Pavlek me je ometal s cvetjem?“

„S cvetjem? Kje pa si ga nabral?“

„Kar na črešnjo je skočil, ga natrgal in me ometal,“ in še so bili v temnih laskih izdajalski beli lističi. — Za hip je šinila po očetovem licu senca, pa le za hip — predober je bil, da bi jemal za hudo, kar sta napravila otroka v nevednosti.

„S katere črešnje ga je natrgal?“

„Tam-le, s tiste!“ in že je bežala Zmagica tja, kjer je bilo posuto belo črešnjevo cvetje po zeleni travici ter se je skrivalo vanjo, kakor da ga je sram, ker se je dalo trgati. Pavlek pa se je stiskal k očetu; zdelo se mu je, da ni vse prav v redu. Hitro je stopil oče. hitro za njim Pavlek. — Tam pod črešnjo je že molila Zmagica proti očetu polno pest črešnjevih cvetov, pa se smejala, kot da mu nudi same zrele črešnje. — Črešnje? Da, atek vprašuje:

„Kaj mi daješ črešnje?“

„Črešnje?“

„Zmagica, ješ ti rada črešnje?“ se zasmee atek.

Hm, seveda jih je rada.

„In ti, Pavlek, tudi rad?“

Kajpada jih rad.

Pobral je atek par cvetov, prijel otroka za roki ter ju vodil do bližnje klopi, kjer jih je gredo toplo pomladansko solnce. Mala sta se čudila, kaj bo.

„Vidiš, Pavlek, da si natrgal črešenj?“

„Črešenj?“

„Da,“ in zasmel se jima je. „Vsak cvet da črešnjo. Le poglejta,“ in dal je vsakemu cvet. „Poglejta tu pod cvetom malo kroglico!“ Atek jo je prerezal, in notri so videli drobno glavico, na nji pa dolgo nitko. „Iz tega zraste črešnja.“

„A?! Kako?“

In dalje je pravil atek:

„Poglejta te bele nitke, ki imajo na koncu rumene kroglice! Notri v teh zavitkih je cvetni prah, zato pravimo tem nitkam p r a š n i k i. Nitka, ki smo jo videli v sredi, je p e s t i č, in na njem vidita kakor mal odprt cve-tek: to je b r a z d a. Ona drobna glavica pod pestičem je p l o d n i c a. Glejta!“ Prerezal je atek plodnico, in prav natančno sta videla dve jajčeci — začetek semena.

„A, kako, halo?“ sta se čudila mala.

In dalje je pravil atek:

„Cvetni prah mora priti na brazdo — gor ga prenesejo največ čebele, metulji in vsi drobni cvetični gostje, in tako se oplodi, tako se začne razvijati cvet v plod.“

„Oplodi? Cvet se začne razvijati v plod?“

Počasi in slovesno je govoril oče:

„Otroka, oploditev, to je največja skrivnost prirode. Skrivnost, ki je ne ve nihče razložiti.“

Svečano je postalo okolo trojice, tiho in svečano kakor pri povzdigo- vanju v cerkvi... In skrivnostno, kakor je skrivnost tedaj po besedi Go- spodovi...

Atek ju je pritisnil tesneje k sebi, in njegova ustna so šepetale: „To je visoka molitev ljubezni...“ — Obmolknili so, oče se je od- kril, in kokor molitev se je naselilo v njihova srca... Nista se čudila mala, le tako polno jima je bilo srce ob čutu na to visoko molitev ljubezni, na to

veliko skrivnost prirode, in sreča je bila v njunih dušah, kakor je bila v očetovi, ki ju je pritisnil k sebi še tesneje.

In tako jih je poljubljalo solnce, moleče, čuteče molitev v pomladi...

Še več je mikalo zvedeti Zmagico in Pavleka o črešnjah, hodila sta jih gledat, atek pa jima je kazal in pravil. Ko so odpadli beli lističi, jima je povedal, da so bili to varstvo za nežne prašnike in pestič pred mrazom in dežjem, da so bili opora čebelam in čmrljem, ki so spravljali s tačicami cvetni prah v brazdo. Posušili so se prašniki, izginil je pestič, in od vsega je ostala mala, zelena, podolgovata kroglica na dolgem, iztegnjenem peclju. Teh malih zelenih črešnjic pa je odpadlo mnogo, mnogo, ker „preveč bi jih bilo, da jih prehrani in spravi kvišku drevo,“ je rekel atek, „pa ostajajo samo močnejši, slabiči odpadajo.“ Videla sta, kako so postajale kroglice vedno bolj okrogle, kako so se belile...

Tedaj pa je bilo, da je imel atek drugje veliko opravka, a v sadovnjaku ni bilo nujnega dela, in sta hodila gledat, opazovat in se igrat mala dva sama.

In zopet je bil atek v sobi, mala dva pa sta priletela k njemu in kričala že oddaleč:

„Atek! Prve črešnje! Prve črešnje!“ in molela sta mu rdeče, svetle plodove, ki so bili skoro tako rdeči kot ustna, ki so to kričala, ki so se skoro tako svetili kot očki, ki so se obrnili na očeta. Ta se je nasmehnil in pokusil od prvega sadu, ki sta vedela zanj mala: odkod in kako? — Veselje mu je bilo v srcu, v topli ljubezni je privil k sebi Zmagico in Pavleka ter ju poljubil...

Kralj živali.

